

Misjonsvitenskapen på Det teologiske Menighetsfakultet

TORMOD ENGELSVIKEN

Historisk perspektiv

”Opprettelse av en selvstendig lærestol i misjonsvitenskap og full anerkjennelse av denne disiplin som obligatorisk studie- og eksamensfag må stå øverst på listen over de pia desideria som en fremtidig nyordning av det teologiske studium i vårt land må ta standpunkt til”.¹ Det er 60 år siden dette ble skrevet av grunnleggeren av misjonsvitenskapen som akademisk disiplin i Norge, O. G. Myklebust. Det skjedde to år etter at han som den første akademiske lærer i misjonsvitenskap den 11. oktober 1939 var blitt ansatt ved Menighetsfakultetet som adjunktstipendiat i kirkehistorie ”med særlig forpliktelse til å foredra misjonsfag”.²

Det er vel ikke for mye å si at Myklebust gjorde misjonens plass i det teologiske studium til et livslangt prosjekt. Han ikke bare fungerte i 34 år som lærer i misjonsvitenskap ved fakultetet, men han gjorde også misjonsvitenskapens plass i det teologiske studium til tema for sitt monumentale doktorarbeid, en avhandling i to bind på over 800 sider med den lange tittelen: *The Study of Missions in Theological Education: an Historical Inquiry into the Place of World Evangelisation in Western Protestant Ministerial Training with Particular reference to Alexander Duff's Chair of Evangelistic Theology*.³ Myklebusts betydning for forståelsen av misjonsvitenskapen som akademisk disiplin i et historisk perspektiv kan knapt overvurderes, noe som bl.a. reflekteres i de gjentatte henvisninger til Myklebust i en artikkel av Hans Kasdorf om nettopp dette tema.⁴

Myklebusts karriere ved Menighetsfakultetet gjennomgikk flere faser. Allerede i 1944 ble stipendiaturet omdannet til et lektorat i misjonsvitenskap. Fra 1946 ble han dosent og i 1962 ble han utnevnt til et personlig, ekstraordinært professorat i misjonsvitenskap og religionsvitenskap. Han gikk av som professor i 1973.

Om en kort skal karakterisere Myklebusts visjoner for misjonsvitenskapen som teologisk fag, kan en ta utgangspunkt i en artikkel fra 1943.⁵ Han argumenterer for misjonsvitenskapens eksistensrett ut fra et "materielt" og "formalt" prinsipp. Det materiale kjennetegnes bibelteologisk ved kristendommens karakter av å være en "misjonsreligion", og dogmatisk ved dens absolutthet og universalitet. Formalt kan misjonsvitenskapen begrunnes ut fra kirkens eget behov og utgjør "et selvstendig og sluttet forskningsfelt". Han tar opp den stadige diskusjonen om ikke misjon kan ivaretas av andre, men hevder med styrke at "å overlate til de "ordinære" teologiske lærere å foredra misjonsvitenskap i tillegg til sine egne fag, er en høyst utilfredsstillende ordning". Misjonsvitenskapens særstilling fremheves både ved det spesielle synspunktet den anlegger, og de spesielle problemene den er konfrontert med.

For Myklebust hadde misjonsvitenskapen et *praktisk* anliggende: Idealet var faktisk en "profesjonsutdannelse", om vi skal bruke et mer moderne ord. Han ønsket å utdanne teologer for misjonstjeneste i fremmede verdensdeler. Samtidig mente han misjonsvitenskapen ville ha betydning for de andre teologiske disiplinene: "En full forståelse av de hellige skrifter forutsetter i virkeligheten kjennskap til misjonsarbeid og misjonsforhold." Misjonen gjør dessuten teologien aktuell. Hans konklusjon er entydig: "Misjonsvitenskapen har krav på å bli innordnet i det teologiske studium, og ikke bare som et underordnet fag, men som en selvstendig og med de andre jevnbyrdig disiplin."⁶ Man kan si at denne kampen for misjonsvitenskap som teologisk disiplin har pågått med større eller mindre intensitet helt siden den ble introdusert for over 60 år siden, både når det gjelder dens anerkjennelse som selvstendig disiplin og som obligatorisk eksamensfag.⁷

Når det gjelder selve fagforståelsen, må det også sies at Myklebust gjorde en pionerinnsetning, og at denne fremdeles preger misjonsvi-

tenskapen på Menighetsfakultetet.⁸ Han avviser at misjonen bare er en kirkelig virksomhet og plasserer den i forhold til det han kaller "selve teologiens tema: den treenige Guds selvmeddelelse. Misjonen er Guds vei til menneskene". Myklebust avviser det tradisjonelle skillet mellom teoretisk og praktisk teologi (også her var han langt forut for sin tid), og ønsker å anlegge et helhetsperspektiv på den teologiske utdanningen.⁹

I følge Myklebust omfatter misjonsvitenskapen "1. en *systematisk* del, dvs. en undersøkelse av misjonens prinsipper, målsetting osv., med særlig henblikk på dens bibelske og teologiske grunnlag; 2. en aktuell del, dvs. en analyse av den situasjon som misjonen i vår tid befinner seg i og skal utføre sitt oppdrag i, med presisering av de oppgaver og problemer denne situasjon stiller kirken overfor; 3. en historisk del, dvs. en fremstilling av kristendommens utbredelse gjennom tidene og blant folkene, i de ulike kulturer og samfunn".¹⁰ Ifølge Myklebust er den systematiske delen av faget den viktigste, men de historiske og praktiske aspekter er også vesentlige.

Misjon er altså en "dimensjon" som alle teologiske disipliner bør beskjeftige seg med; bibelfag, kirkehistorie, systematikk og praktisk teologi, men som også krever en egen teologisk disiplin, misjonsvitenskap, som skal ivareta helheten i studiet av misjonsoppdraget.

Når det gjelder misjonsvitenskapens systematiske del, er det særlig to områder som Myklebust vil vektlegge, nemlig kristendommens forhold til religionene og ideologiene (religionsteologi) og forholdet mellom kristendommen og kulturene ("stedegengjørelse" i den tids terminologi). Myklebust gjennomførte sitt program for misjonsvitenskapen bl.a. ved utgivelsen av sin *Misjonskunnskap* som fra 1976 til 1994 var hovedlære bok i faget.¹¹

Det er når det gjelder forholdet til *religionene*, at et annet karakteristisk trekk ved misjonsvitenskapen ved Menighetsfakultetet kommer til uttrykk. Misjonsvitenskap og religionsvitenskap legges til samme professorat eller samme seksjon på fakultetet. Myklebust var professor i både misjonsvitenskap og religionsvitenskap i et personlig professorat. I 1974 ble Åge Holter den første professor tilsatt i et nyopprettet *ordinært* professorat i misjonsvitenskap, som også ble utvidet til å omfatte religionsvitenskap. I en artikkel

med den talende tittelen "Misjonsvitenskap og religionsvitenskap i akademisk naboskap" gjør Holter rede for sin fagforståelse.¹² Han slutter seg til Myklebusts understreking av misjonsfagets betydning og dets "integreering og uavhengighet". Samtidig utdyper han i fem hovedpunkter relasjonen mellom misjonsvitenskap og religionsvitenskap: det personlige lojalitetsproblem, den relative objektivitet, den felles interesse i religiøse fenomeners "inner-side", den interreligiøse dialog og det som utgjør den siste, avgjørende forskjell: evangeliet. Religionsvitenskapen skal hjelpe misjonsvitenskapen med dialogen med andre religioner, og med "oversettelsen" av evangeliet i ord og handling.

Fram til 1967 utdannet Menighetsfakultetet bare teologer. Det året ble Institutt for kristendomskunnskap etablert med tilbud om grunnfag, mellomfag og hovedfag. Dette var særlig innrettet mot skolen og økte behovet for kompetanse og undervisningskapasitet innen religionsvitenskap. For å imøtekomme dette behovet og styrke religionsvitenskapen ved fakultetet ble Arild Romarheim i 1974 ansatt som vitenskapelig assistent i religionsvitenskap, senere amanuensis (1975) og førsteamanuensis (1989). Romarheim som har kompetanse både i teologi og religionsvitenskap, har også i sin fagforståelse sterkt understreket religionsvitenskapens betydning for misjonsvitenskapen. I den tidlige artikkelen "Evangeliet og religionene"¹³ hevder han som tese 1 at "religionsvitenskapen har en nødvendig plass i kirkens misjonstenkning". Samtidig understreker han sterkt at dette ikke betyr at man ser religionene med "kristne briller". En vitenskapelig, deskriptiv forståelse som tilstreber objektivitet og ønsker å være på linje med den enkelte religions egne premisser og spørsmålsstillinger (religionsvitenskap), går forut for og er uavhengig av den kristne vurdering av religionene (religionsteologi). Som teolog opptrer han også ofte som religionsteolog, men ønsker å skille dette klart fra sitt arbeid som religionsvitenskapsmann. Det er Romarheim som i hovedsak har profilert religionsvitenskapen på Menighetsfakultetet fram til nå. Han har særlig vært opp tatt av nyreligiositet, islam og hinduisme. I 1999 ble Line Marie Onsrud stipendiat i religionsvitenskap ved Menighetsfakultetet. Hun arbeider med et doktorgradsprosjekt om islam i Norge.

Om vi vender tilbake til misjonsvitenskapen, kan vi konstatere at professor Holter etter to år gikk over i et professorat i kirkehisto-

rie. Professor Ludvig Munthe ble kalt til den ledige stillingen som professor i misjonsvitenskap og religionsvitenskap og innehadde professoratet i perioden 1977-1988. Med sin bakgrunn som misjonær og forsker på Madagaskar tilførte Munthe særlig en *historiske* dimensjon til misjonsfaget på fakultetet. Gjennom sin forskning i Madagaskars historie har Munthe gitt et særlig viktig bidrag til Madagaskars kultur- og kirkehistorie som har blitt svært høyt verdsatt.¹⁴

Seksjonen for misjonsvitenskap og religionsvitenskap ble utvidet da Tormod Engelsen ble ansatt som stipendiat i misjonsvitenskap i 1978. I 1984 ble han førstelektor (senere førsteamanuensis) og i 1998 professor i misjonsvitenskap. Både Munthe og Engelsen med sin bakgrunn i og nære kontakt med misjonsorganisasjonene, henholdsvis Misjonsselskapet og Misjonssambandet, var sterkt engasjert i Lausanne-bevegelsen og gav misjonsfaget på Menighetsfakultetet en noe sterkere evangelikal profil enn det hadde hatt tidligere.

Misjonsvitenskapen i dag

I den innledning til det teologiske studium som de siste ca. 25 år har vært gjeldende ved Menighetsfakultetet, helt fram til den siste studierevisjonen, er misjonsvitenskapen omtalt på følgende måte:

Misjonsvitenskapen har den kristne misjon som gjenstand. Misjon er den kristne kirkes sendelse til verden, en sendelse som har sitt opphav i den treenige Gud og innebærer utførelsen av et bestemt oppdrag: å formidle i ord og gjerning evangeliet om Guds rike til verden med sikte på at mennesker skal komme til tro og innlemmes i den kristne kirke ved dåp. Misjonen er etter sitt vesen grenseoverskridende idet den sikter på å nå stadig nye mennesker både i geografisk, kulturelt og tidsmessig perspektiv, mennesker som ennå ikke har hørt eller forstått evangeliet (Matt 24,14; 28,18-20; Luk 24,47; Joh 20,21; Apg 1,8; Rom 15,15-20; 1 Tim 2,4).

Misjonsvitenskapen er en teologisk disiplin som ikke kan skilles skarpt fra de øvrige teologiske disipliner. Den tar for seg en særegen dimensjon i all teologi: kirkens bevegelse utover sine egne grenser i møtet med ikke-kristne mennesker. Dens selvstendighet som egen forsknings- og undervisningsdisiplin beror derfor dels

på dens ulike perspektiv på et materiale som den for en stor del har felles med de øvrige teologiske disipliner, dels på den særegne karakter og det globale omfang det stoffet har som den behandler.

Så følger en beskrivelse av *misjonsteologi* som den systematiske del av misjonsvitenskapen og *misjonshistorie* som den historiske del. Når det gjelder det historiske, ligger likevel vekten på *misjonstankningens* historie, altså mer en parallell til teologihistorien innen kirkehistorien. Blant de misjonsteologiske tema som særlig fremheves, er forholdet til andre religioner og forholdet til kulturene. Særsilt nevnes religionsvitenskapen og samfunnsvitenskaper som sosialantropologi som viktige "hjelpvitenskaper" for misjonsteologien (selv om disse vitenskaper er uavhengige av teologien).

Både i misjonsforståelsen og forståelsen av faget som forsknings- og undervisningsfag er arven fra Myklebust tydelig. Denne fagforståelsen kommer da også tydelig til uttrykk i den bok som fra 1994 er hovedlære bok i misjonsvitenskap, *Missiologi i dag*.¹⁵ Definisjonen av misjon¹⁶ og forståelsen av missiologi¹⁷ svarer helt til det som er sagt ovenfor. Selve inndelingen av boken i fire deler, en bibelteologisk, en teologihistorisk, en misjonsteologisk og en misjonsstrategisk del fanger opp at misjonsvitenskapen behandler en dimensjon ved all teologi.

Menighetsfakultetet er for tiden inne i en omfattende studierevisjonsprosess ikke minst fremskyndet av den nye gradsstrukturen ved universiteter og høyskoler. Det er derfor ikke mulig helt å forutsi hvilken plass og profil misjonsvitenskapen vil ha i fremtidens teologi-, KRL- og kateketutdanning på Menighetsfakultetet. Men seksjonen er innstilt på å føre videre de beste erfaringene fra tidligere og nåværende studieordninger og forhåpentligvis forbedre og styrke faget. I denne orienteringen tar vi derfor utgangspunkt i den nåværende studieordning.

La oss først nevne de ulike nivåer og studieløp. På grunnfag i KRL gis det ingen undervisning i misjonsvitenskap. I mellomfagstillegget i KRL gis det innen den såkalte "fellesdel", som omfatter ca. fem vektall, en mindre del misjonsvitenskap, nemlig en innføring i "Grunntrekk i misjonens teologi"¹⁸ og en drøftelse av

afrikansk kristologi i tilknytning til en artikkel av Kwame Bediako.¹⁹ For de studenter som velger valgdel A av tre mulige valg, vil misjonsvitenskap utgjøre en forholdsviss betydelig del. Den omfatter misjonstenkningens historie fra oldtid til nåtid og to misjonsteologiske tema: kristendommen og religionene og misjon og kultur, alt i tilknytning til læreboken *Missiologi i dag*.

Når vi kommer til hovedfag og teologi 2. avdeling, skjer studiet av både misjonsvitenskap og religionsvitenskap i tilknytning til *valgemner* som hvert svarer til 2 vekttall eller om lag 400 sider tekst. I teologien er det fem hovedfag; de to bibelfagene, kirkehistorie, systematisk teologi og praktisk teologi. Til hvert av disse fagene må studentene legge opp to valgemner. I følge reglementet *må to valgemner* totalt være av en slik art at de inkluderer religionsvitenskap og misjonsvitenskap.

La oss nevne ett misjonsvitenskapelig valgemne innen hvert hovedfag: "Misjonerende menigheter" innen Semesteremne i praktisk teologi (SPT), "Bruk og tolkning av Det gamle testamente i afrikanske kirker" innen GT, "Misjon i den tidlige kirke" innen NT, "Misjonstenkningen fra reformasjonen til år 2000" innen KH og "Religionsmøtet som teologisk og missiologisk utfordring" innen ST.

I senere år og i den nåværende studieplanen har det vært en målsetting å benytte det som tidligere er kalt "integrasjon" og "selvstendighet". Menighetsfakultetet er i den gunstige situasjon at mange av lærerne har en sterk interesse for misjon og har opparbeidet en betydelig misjonsvitenskapelig kompetanse innen sine fagfelt, for eksempel innen NT, KH og ST. Dette betyr at de enten alene eller i samarbeid med lærere i MV/RV-seksjonen gir undervisningstilbud i missiologiske valgemner innen sine hovedfelt. Felles undervisning synes å være en pedagogisk god undervisningsform når det gjelder misjonsvitenskap. I andre valgemner går lærere på MV/RV-seksjonen selv inn og tar undervisning i valgemner som ligger under hovedfagene.

En liknende ordning gjelder på hovedfag i KRL, der vekten ligger på NT og ST. De fleste valgemner kan i prinsippet benyttes både innen hovedfag og 2. avdeling teologi.

På studiet *Master of Philosophy in Theology* som er et engelskspråklig tilbud særlig til de såkalte "kvotestudenter" fra Øst-Europa og utviklingsland, har missiologien fått plass blant "core courses" og er altså obligatorisk. Det er et "innføringskurs" i missiologi²⁰ og et videreførende kurs om "Church, Theology and Ministry in a Non-Western Context" med særlig vektlegging av kontekstuell teologi. I tillegg kan studentene legge opp valgemne i missiologi om de ønsker det.

På Menighetsfakultetet er misjonsvitenskap ikke en egen disiplin på doktorgradsprogrammet. De som ønsker å skrive avhandlinger om misjonsvitenskapelige emner, må gjøre dette innenfor en av de andre disiplinene, f.eks. KH eller ST. Ut fra den fagforståelsen som ligger til grunn for misjonsvitenskapen ved Menighetsfakultetet, er ikke dette noe stort problem siden misjonsperspektivet kan knyttes til en av hoveddisiplinene. Likevel skaper det en viss frustrasjon fordi doktorgradsstudentene savner et skikkelig fagspesifikt lesepensum som omfatter misjonsvitenskap som et helhetlig fag, og fordi de ikke opplever misjonsvitenskap som eget fagfelt i undervisning og veiledning.

For studenter på lavere nivåer med en særlig interesse for misjonsvitenskap er det også mulig å skrive hovedfagoppgaver, spesialavhandlinger og essays om misjonsvitenskapelige emner. Det har vært stor interesse for slike emner særlig blant de hovedfagstuderende. Både tidligere og fremtidige misjonærer har ønsket å fordype seg i svært varierende misjonsvitenskapelige emner. Dette gjelder også mastergradsstudentene som ofte ønsker å reflektere over missiologiske utfordringer i egen kirke og kultur. Etter vår vurdering har det faktisk blitt skrevet en del hovedfagoppgaver som har vært betydelige bidrag til misjonsvitenskapen.

Fremtidsperspektiv

Som nevnt er studieordningene på Menighetsfakultetet i støpeskjeen. Likevel må det være mulig å uttrykke en viss frykt og et noe sterkere håp med tanke på fremtiden.

Frykten er at det vil skje en ytterligere marginalisering av misjonsvitenskap både i KRL- og teologistudiet. Slik det nå er, er det faktisk mulig å gå gjennom studiet med minimal innføring i misjonsvitenskap, om man for eksempel kommer med mellomfag

fra et annet studiested hvor misjonsvitenskap har en svak eller ingen plass.

Håpet er at det kan gis en grunnleggende innføring i misjonsvitenskap for alle studenter på et lavere nivå av studiet (bachelor-nivå), og at de som eventuelt kommer fra et annet studiested uten en slik innføring, må ta den for å gå videre til master eller cand. theol. eksamen. Det må også være obligatorisk med misjonsvitenskap på høyere nivåer, som ikke som nå bør knyttes for eksplisitt til andre disipliner. Myklebusts gamle visjon om misjonsvitenskap som et selvstendig, obligatorisk fag er fremdeles aktuell.

For å få den plass den fortjener, må imidlertid misjonsvitenskapen også fornyes. Det er ikke plass her for å drøfte et slikt program, men det synes klart at både forsknings- og undervisningsfaget må ta opp de aktuelle utfordringer som kirke og misjon står overfor som følge av tyngdepunktforflytningen av den kristne kirke fra Nord til Sør, av religionsmøtet globalt og lokalt, av pinsebevegelsens/karismatiske bevegelsers fremgang og av ny utvikling innen misjonsteologien både i den økumeniske og evangelikale bevegelse.²¹ Bare som en teologisk disiplin som forvandler – og selv er i forvandling – for å låne Boschs ordspill i *Transforming Mission*, vil misjonsvitenskapen kunne hevde seg i fremtiden.

Noter

1. O.G.Myklebust: "Misjonsvitenskapen som teologisk disiplin. En historisk oversikt", *Tidsskrift for Teologi og Kirke*, 12. bind, 1941, s. 124. Allerede i 1929 og 1930 hadde den unge Myklebust skrevet om misjonens plass i det teologiske studium, og foreslått en lærestol i misjonsvitenskap. Se Marie Thaulands oversikt over Myklebusts litterære produksjon i Nils E. Bloch Hoell (red.): *Misjonskall og forskerlede. Festskrift til professor Olav Guttorm Myklebust på 70-årsdagen 24. juli 1975*. Oslo 1975, s. 271.
2. Nils E. Bloch-Hoell: "Misjonæren. Missiologen. Mennesket", i: Bloch-Hoell, Nils E. (red.): *Misjonskall og forskerlede. Festskrift til professor Olav Guttorm Myklebust på 70-årsdagen 24. juli 1975*. Oslo 1975, s. 9.

3. 2 bind, Oslo 1955-57.
4. Hans Kasdorf: "Missiology As A Discipline in Historical Perspective", i: Kasdorf, Hans and Müller, Klaus W. (red.): *Reflection and Projection. Missiology at the Threshold of 2001*. Bad Liebenzell 1988, ss. 219-238.
5. O.G.Myklebust: "Misjonsvitenskapens eksistensrett", *Tidsskrift for Teologi og Kirke*, 14. bind, 1943, ss. 28-43.
6. *Ibid.*, s. 43.
7. Myklebust skrev også flere andre artikler om emnet hvor han argumenterte intenst for dette, se f.eks. "Misjonsstudiet i den teologiske undervisning", *Norsk Tidsskrift for Misjon*, 11. årgang, 1957, ss. 229-242.
8. Se til dette f.eks. hans artikkel "Faget misjonsvitenskap. Dets plass i og betydning for den teologiske utdannelse", *Norsk Tidsskrift for Misjon*, 30. årgang, 1976, ss. 1-9. Denne artikkelen er også gjengitt i samleverket *Det store oppdrag. Artikler i utvalg 1938-1988*, Oslo 1988, ss. 187-192
9. Se hans interessante synspunkter på praktisk teologi, *ibid.*, s. 3.
10. *Ibid.*, s. 6.
11. O.G.Myklebust: *Misjonskunnskap. En innføring*. Oslo 1976. Vekten på det aktuelle og systematiske er tydelig. Det historiske perspektivet behandles forholdsvis kortfattet til slutt, ss. 278-326.
12. *Tidsskrift for Teologi og Kirke*, nr. 4, 1974, ss. 269-277.
13. Arild Romarheim: "Evangeliet og religionene. Ni teser til vurdering av tilnærmingen mellom religionene, med særlig henblikk på religionsvitenskapens betydning i denne sammenheng", *Ung Teologi*, nr. 2, 1975, ss. 5-12.
14. Se f.eks. doktoravhandlingen *La tradition arabico-malgache: vue à travers le manuscrit A-6 d'Oslo et d'autres manuscrits disponibles*. Oslo 1982. Til professor Munthes produksjon og misjonsvitenskapelige bidrag, se også festskriftet i *Norsk Tidsskrift for Misjon*, nr. 1-2, 1990 og særlig Tormod Engelsen: "Ludvig Munthe: Mannen og meningene".
15. Jan-Martin Berentsen, Tormod Engelsen, Knud Jørgensen (red.): *Missiologi i dag*. Oslo 1994.
16. *Ibid.*, s. 16.
17. *Ibid.*, ss. 16-17.
18. *Ibid.*, ss. 173-185.

19. Kwame Bediako: "Biblical Christologies in the Context of African Traditional Religions", i: Samuel, Vinay og Sugden, Chris (red.): *Sharing Jesus in the Two Thirds World*. Grand Rapids, Mich., 1983, ss. 81-121.
20. Tekstboken er David J. Bosch: *Transforming Mission. Paradigm Shifts in Theology of Mission*. Maryknoll, N.Y., 1991.
21. Se til noen av disse utfordringene, mine artikler: "Den kristne verdensmisjonen ved årtusenskiftet: Hvor langt er den kommet, og hvor går den?" *Norsk Tidsskrift for Misjon*, nr. 1-2, 2000, ss. 105-122; "Convergence or Divergence? The Relationship between Recent Ecumenical and Evangelical Mission Documents", *Swedish Missiological Themes*, No. 2, 2001, ss. 197-220; "En kirke i forvandling i en verden i forandring", *Ung Teologi*, nr. 4, 2001.

Tormod Engelsen, f.1943, cand. theol. MF 1969, misjonær i Etiopia for Norsk Luthersk Misjonssamband, lærer Fjellhaug skoler, stip. MF 1978-83, Ph.D. 1981, fra 1984 førsteamanuensis og fra 1998 professor i misjonsvitenskap ved MF.

Missiology at the Norwegian Lutheran School of Theology

The article describes the history of the discipline from its inception in 1939 when O.G.Myklebust became the first teacher of missiology at a theological school in Norway. It outlines the influence of professor Myklebust's program for missiology as an independent theological discipline on a par with the other classical theological disciplines. Missiology is seen as a comprehensive discipline dealing with a dimension of all theology and the global, missionary task of the church. The author also makes reference to the contributions of later professors of missiology at NLST: Åge Holter, Ludvig Munthe and Tormod Engelsen, as well as the associate professor of history of religion, Arild Romarheim. The present role of missiology is described with a view to the importance of the subject for theologians and teachers alike. The article closes with some perspectives for the future, including a fear of marginalization, and a hope for further strengthening of

the discipline as university education in Norway is being radically changed.